

Nedenunder er uddrag fra "Slavernes skibe" (1968), hvor sejladserne med slaver beskrives:

Et skib, der kun flytter sig med strømmen, tager sig for de ombordværende ud, som om det ikke rører sig ud af stedet. Folkene så mismodigt ud over havet, intet skum om boven, ingen kølvandsstribe bag roret, ak nej, den mindste prop kastet udenbords ville komme lige så hurtigt fra kontinent til kontinent. Topsejlene blev hejst, og ræerne blev kantsat, lige meget hjalp det, klædt i sejldug til masteknapperne stod fregatten og spejlede sig i vandet lige så ubevægelig som et modelskib på en glatpoleret marmorplade. Hver aften længtes folkene mod det befriende øjeblik, når natten kom med sin kølighed og sine tunge stjerner, hver morgen stirrede de ud på den samme blanke, solhede horisont, der blot spåede en ny blikstille dag...

Senere lader Thorkild Hansen forskellige personer beskrive forplejningen om bord gennem dialog:

Monrad (red: en præst ombord) siger, at slaverne i almindelighed kun fik smal tæring på rejsen. Brændevin og flæsk så man ikke meget til, det almindeligste var et krus vand og en skålfuld grød lavet af byg, bønner eller hirse rørt sammen med lidt palmeolie til en slimet masse. På grund af faren for selvmordsforsøg turde man ikke give negrene spiseredskaber. 'Men de forstår at få det hele i munden uden brug af knive, gaffler og skeer, siger missionæren Oldendorp (red: dansk-tysk missionær fra vestindien). De fleste af slaverne afskyer denne ret, tilføjer kaptajn Littleton (red: engelsk kaptajn som forsvarede den transatlantiske slavehandel). De kalder den "kæbesovs". Hvis man ikke passer godt på, hænder det, at de tager grøden op i håndfulde og klasker den i hovedet på hinanden. Man tog den morskab, man kunne få. Tiden faldt lang om bord på disse skibe, der ikke syntes at røre sig ud af pletten, og det var vigtigt at holde negrene beskæftigede mellem måltiderne for at forhindre, at løjerne udartede til skænderier, slagsmål og anden uorden. Der var ikke mange muligheder.

Senere i romanen iscenesættes præsten Johannes Rask, af Thorkild Hansen til dramatisk at berette om de to slaveskibe "Fredericus Qvartus" og "Christianus Qvintus" slavetransport og skæbne i 1709:

Foreløbig lovede al ting godt; det var "Fredericus Qvartus" andet slavetogt, og det var trods alle ulykker "Christianus Qvintus" fjerde. Fra mødestedet fortsatte de to skibe side om side til Guinea, hvor de fik stoppet henholdsvis 484 og 400 slaver om bord sammen med en usædvanlig mængde guld. Så begyndte ulykkerne. Provianteringen var utilstrækkelig, der udbrød skærbug blandt de sorte, og allerede før afrejsen havde folkene på de to skibe fodret hajerne med næsten hundrede døde negre. Så druknede kaptajnen på "Christianus Qvintus". Hans Hansen blev efterfulgt af sin overstyrmand, Jost van Vogel. Få dage senere døde van Vogel af klimafebere. Det var efter Boomfelt den tredje kaptajn, der omkom på "Christianus Qvintus". Som en genstridig hest, der kastede den ene rytter af sadlen efter den anden, afviste ulykkesskibet efter tur alle de mænd, der søgte at tiltvinge sig magten over det. Men den fjerde i rækken var af en særlig støbning.... Han hed Anders Wærøe. Med denne kaptajn havde det gamle ulykkesskib fundet sin overmand; efter hans udnævnelse var det, som om forbandelsen for en stund flyttede over til søsterskibet. Da de to fartøjer lå klar til afsejling, udbrød der slaveoprør på "Fredericus Qvartus"....

Slaveoprøret blev slået hårdt ned, og i Thorkild Hansens roman noterer Johannes Rask sig følgende i sin dagbog:

...natten imellem den 14. og 15. september havde en del af slaverne på skibet "Fredericus Qvartus" fået lejlighed til at bryde bojerne i stykker og gøre sig løse. Derpå ville de overløbe skibet, råbte til hinanden over alt, faldt op og ville overvælde skibsfolket, som måtte af al magt gøre dem modstand. To af skibsfolket blev meget ilde af disse fortvivlede mennesker beskadigede (red: de kom slemt til skade), dog fik man dem GUD være lovet, efter en hård strid dæmpede, uden hvilket de havde myrdet hvert liv af de kristne, som de overlydt råbte, at de ville, og desuden gjort kompagniet ubodelige skade. Straffen blev hård... Straks næste morgen efter skibsrådets kendelse blev holdt eksekution (red: afstraffelse): Hovedmanden for oprøret blev først af bådsmændene den højre hånd afhugget, og den afhugget hånd blev derefter fremvist for alle slaverne med alvorlige trussel, at de urolige hoveder nu skulle spejle sig i denne. Derpå blev den venstre hånd og hovedet afhugget, og til sidst blev den døde krop hejst op under den store rå, hvor den hang for alle slavernes øjne i to dage. De andre slaver, som havde været med i oprøret, blev hudflettet og siden over alt på deres legeme gniede med stødt peber, salt og aske.... Den grusomme afstraffelse skræmte foreløbig negrene fra gentagelser, men også søfolkene var blevet bange. Nu havde de set, hvad der kunne ske. De to skibe medførte sammenlagt 769 slaver, men den hvide besætning udgjorde knap 150 mand. Hver enkelt frygtede for sin skæbne og forestillede sig det værste. Hvad kunne der ikke hænde dem, hvis de sorte en gang til rev sig løs og tog hævn?

Resten af sejladsen blev en katastrofe for skibe, besætning og for de slavegjorte. Skibene kom ud af kurs, og endte i det caribiske hav ved Costa Rica. Her blev de oplyst af en gruppe fiskere i små barkskibe om hvor de var henne.

Stillingen var desperat. De kunne ikke sejle, og de kunne heller ikke blive liggende. De havde ikke proviant til flere døgn i søen, og de vidste, at faren for slaveoprør altid var størst, når skibene lå nær ved land. De mere end 600 negre i lasten var som en krudtladning, der når som helst kunne springe i luften. Da Pfeiff (red: kaptajnen på "Fredericus Qvartus") næste morgen ville give ordre til at sætte sejl, nægtede mandskabet at adlyde. Hans underofficerer og nogle søfolk mødte op på skansen og forlangte, at han først skulle sætte slaverne i land. Pfeiff sammenkaldte skibsrådet, som forgæves søgte at overtale de genstridige. Ingen ordre vilde blive adlydt, før de sorte var sat i land. Der var ikke mad nok til alle, og folkene var panikslagne ved tanken om det truende slaveoprør. I deres nuværende svækkede tilstand havde de ingen muligheder for at nedkæmpe det, som de havde gjort det i Guinea. Nu ville det blive negrenes tur til at tage hævn. - Man måtte hellere lade dem løbe, hvorhen de ville, før det var for sent, sagde en af matroserne. Så bøjede kaptajnen sig. Slaverne måtte ofres. I båd efter båd blev negrene ført ind gennem brændingen og sluppet løs i ørkenen.

Det stoppede dog ikke kaptajn Pfeiffs problemer.

Men kaptajnen havde mistet sin ladning, og nu mistede han også sit skib. Da søfolkene havde set, at de kunne tvinge deres vilje igennem, mødte de op og krævede deres månedspenge. De kendte skibets manglende evne til at krydse og ville hellere gå til Puertobello (red: spansk by)... Pfeiff spurgte, om der ikke var 20 mand, der frivilligt ville gå med ham ad søen til (red: sejle med ham). Søfolkene svarede med een mund, at de ville gå ad vollen til (red. kort sagt nej). Pfeiff erklærede, at de ikke kunne få nogen penge. Han havde ikke myndighed til at tage hul på de midler, der medbragtes i kompagniets guldkasse. Disse ord blev signalet til mytteriet... Om bord på "Christianus Qvintus" havde søfolkene ikke været sene til at tage ved lære af kammeraterne på søsterskibet. Også her blev slaverne sat i land og gullet fordelt mellem folkene, idet kaptajn Wærøe dog også sørgede for at forsyne sig. Den 7. marts forlod mandskabet med tunge lommes de to skibe og gik over i fiskernes barker. En skibsdreng havde forinden på dækket af "Fredericus Qvartus" bemærket et bål tilrettelagt af gammelt tovværk, tjære og beg. Samme aften ved midnat så folkene skibet stå i lys lue...

På "Christianus Qvintus" havde mytteristerne gjort lige så kort proces, ankertovet blev kappet, fartøjet drev i land og splintredes i brændingen.